

μεθα πάντοτε τὸ ὑπὸ σοφοῦ τινος ῥηθέν, ὅτι μέχρι τοσούτου μόνον ἡ γραφομένη γλῶσσα μένει ζῶσα καὶ ἀναπτύσσεται, ἐφ' ὅσον ἀδιάκοπον βρῦμα ἐκ τῆς γραφομένης εἰσβάλλει εἰς τὴν λαλουμένην καὶ ἐκ ταύτης εἰς τὴν γραφομένην. Ἄλλως ἀποστεοῦται μὲν ἡ γραφομένη αἰετὸς ἀμετάβλητος καὶ τελευταῖον διασφείρεται ὡς ὕδατα λιμνάζοντα, λαμβάνει δ' ἰδίαν ὁδὸν ἡ λαλουμένη καὶ οὕτως ἀντὶ μιᾶς παράγονται δύο γλῶσσαι. Τοῦ δυστυχήματος δὲ τούτου εἴπερ τινὲς ἄλλοι ἡμεῖς ἐν τῷ μακρῷ ἱστορικῷ ἡμῶν σταδίῳ πικροτάτην ἐλάβομεν πείραν.

Ἄν λοιπὸν φιλοτιμώμεθα καὶ τὰ στόματα τῶν καταβοώντων τῆς ἀπλῆς νέας Ἑλληνικῆς ὅ,τι κεν ἐπ' ἀκαίριμην ἔλθῃ γλῶτταν νὰ βύσωμεν καὶ τὴν γραφομένην ἡμῶν γλῶσσαν ἀπὸ τῆς ἀπολιθώσεως νὰ προφυλάξωμεν, καθήκον ἀπαραίτητον ἔχουμεν νὰ μὴ ἀναβάλωμεν πλέον, ἀλλὰ νὰ ὀρμήσωμεν ἐπὶ τὴν σπουδὴν καὶ ἔρευναν τῆς δημῶδους Ἑλληνικῆς, καθ' ὃν ἐξεθήκαμεν τρόπον, πεποιθότες ὅτι ἔργον ἐθνικώτατον ἐπιτελοῦμεν.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 15 Μαρτίου 1883.

Γ. Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ.

Ο ΟΠΛΑΡΧΗΓΟΣ ΙΕΡΕΥΣ

[Ἐπεισόδιον τοῦ ἐν Ἰσπανίᾳ ἐμφυλίου πολέμου].

Ὁ ἀγαθὸς πατὴρ ἐμελλε νὰ περατώσῃ μετὰ μικρὸν τὴν λειτουργίαν, ὅτε ἤγαγον αὐτῷ τοὺς αἰχμαλώτους. Ἐν ἀγρία τινὶ γωνίᾳ τῶν ὄρεων Ἀρκελούγγι βράχος βαθυλὸς, ὅπου γιγαντώδης συκὴ ἐνεπήγνυε τὸν συνεστραμμένον αὐτῆς κορμὸν, ἀπετέλει εἶδος βωμοῦ κεκαλυμμένου— δίκην ἱερᾶς ὀθόνης—δι' ἀργυροκρόσσου καρλιστικῆς σημαίας. Δύο πῆλινα ἰσπανικὰ σταμνία, ἀποτετριμμένα ἔχοντα τὰ χεῖλη, περιείχον τὸν πρὸς μετάληψιν χρησιμεύοντα οἶνον, ὁσάκις δὲ ὁ σκευοφύλαξ Μιχαήλ, ὁ νεωκορῶν κατὰ τὴν λειτουργίαν, ἠγεῖρετο ὅπως ὑπηρετήσῃ, ἠκούοντο κροτοῦντα τὰ φυσέκια ἐν τῇ φυσειοθήκῃ αὐτοῦ. Περὶ οἱ στρατιῶται τοῦ δὸν—Καρόλου ἦσαν σιγῆλῶς τεταγμένοι, τὸ πυροβόλον των ἀπὸ τοῦ ἀορτῆρος κρατοῦντες, καὶ γονυπετεῖς χαμαὶ ἐπὶ τοῦ λευκοῦ των σκυφου. Φλογερώτατος ἥλιος, ὁ κατὰ τὸ Πάσχα ἐν Ναβάρρα ἥλιος, συνεκέντρων τὴν ἐκθαμβούσαν θερμότητα αὐτοῦ ἐν τῷ φλέγοντι καὶ ἀντηχοῦντι κοίλῳ ἐκείνῳ βράχῳ, ὅπου ὁ πτερυγισμὸς μόνον φαιῖ κοσσύφου διέκοπτεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰς ψαλμῶδίας τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ βασιλεῦς αὐτοῦ. Ὑψηλότερον, ἐπὶ τῆς ὀδοντωτῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους, φρουροὶ ἵστανον ὄρθοι, διαγραφόμενοι ἀκίνητοι ἐπὶ τοῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ.

Παράδοξον θέαμα ἀπετέλει ὁ ὀπλαρχηγὸς

οὗτος ἱερεὺς λειτουργῶν ἐν μέσῳ τῶν στρατιωτῶν του! Πῶς δὲ ἡ διπλῆ αὐτοῦ ὑπαρξίς τοῦ ἰσπανοῦ ἱερέως ἀνεγινώσκετο ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του! Εἶχεν ἐκστατικὸν τὸ ἦθος, τραχέα τὰ χαρακτηριστικά, τραχύτερα καθιστάμενα ὑπὸ τῆς ὀρειχαλκίνης χροιάς, οἶαν λαμβάνουσιν αἱ ἠλιοκαεῖς μορφαὶ τῶν ἐν ἐκστρατεία στρατιωτῶν, ἀσκητικὸν τι ἐξωτερικὸν ἀνευ ὠχρότητος, ἐξ οὗ ἔλειπεν ἡ σκιά τοῦ μοναστηρίου, ὀφθαλμοῦς μικροῦς, μαύρους, λαμπροτάτους, καὶ τὸ μέτωπον ὑπὸ μεγάλων διατενόμενων φλεβῶν, αἵτινες ἐφαίνοντο ὡς διὰ σχοινίων δένουσαι τὴν σάεψιν, προσηλοῦσαι αὐτὴν εἰς ἀκαμπτὸν πείσμα. Ὅσαίς ἐστρέφετο πρὸς τοὺς περισταμένους, ἀναπεπταμένας ἔχων τὰς χεῖρας, ὅπως εἶπερ *Dominus vobiscum* διεφαίνετο ἡ στρατιωτικὴ στολὴ ὑπὸ τὸ ἐπιτραχήλιον, ἡ ἀκτῆρις πιστολίου, ἡ λαβὴ καταλανικοῦ ἐγγχειριδίου ὑπανεγείρουσαι τὸ συμπτυσσόμενον ἄμφιον. «Τί θὰ μᾶς κάμῃ;» διελογίζοντο μετὰ τρόμου οἱ αἰχμαλῶται, καὶ ἀναμένοντες τὸ πέρας τῆς λειτουργίας ἀνεμνησκοντο πασῶν τῶν ἀγρίων πράξεων, ἃς διηγούοντο ὅτι διέπραξεν ὁ ὀπλαρχηγὸς ἱερεὺς, ἐφ' αἷς ἐξαιρετικὴν φήμην ἐκέκτητο ἐν τῷ βασιλοφρονούντι στρατῷ.

Ὡς ἐκ θαύματος τὴν πρωτὰν ἐκείνην ὁ πατὴρ εἶχεν ἐπιεικεῖς διαθέσεις. Ἡ ἐν ὑπαίθρῳ ἐκείνῃ λειτουργία, ἡ νίκη τῆς παρελθούσης καὶ ἡ ἀγαλλίασις αὐτῆ ἢ ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Πάσχα, ἦν βαθέως ἠσθάνετο ὁ παραδόξος οὗτος ἱερεὺς, διέχεον ἐπὶ τῆς μορφῆς του ἀκτῖνά τινα χαρᾶς καὶ ἀγαθότητος. Ἄμα δὲ τῷ πέρατι τῆς λειτουργίας, ἐν ᾧ ὁ σκευοφύλαξ ἀφήρει ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὰ ἱερὰ σκευὰ καὶ ἐνέκλειεν αὐτὰ ἐν μεγάλῳ κιβωτίῳ, φερομένῳ καθ' ὅλας τὰς ἐκστρατείας κατόπιν αὐτῶν ἐπὶ τῆς ῥάχους ἡμιόνου, ὁ ἐφημέριος προῦχώρησε πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους. Ἦσαν δ' οὗτοι δώδεκα δημοκρατικοὶ καραβινοφόροι ἐξηπλωμένοι κατακεκμηκότες μετ' ἡμέραν μάχης καὶ νύκτα ἀγωνίας ἐπὶ τοῦ ἀχύρου τῆς μάνδρας, ἐν ᾗ ἐνεκλείσθησαν μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν. Κίτρινοι ἐκ τοῦ φόβου, ἐκνευρισμένοι ἐκ τῆς πείνης, τῆς δίψης, τῆς κοπώσεως, συνεσφίγγοντο οἱ μὲν πρὸς τοὺς δὲ ὡς ἀγέλη ἐν αὐτῇ σφαγείου. Ἡ κατάμεστος χόρτου στρατιωτικὴ αὐτῶν στολὴ, ἡ ἐν ἀτάξιᾳ σκευὴ αὐτῶν, ἡ κόνις ἢ κατακλύπτουσα αὐτοὺς ὀλοκλήρους ἀπὸ τοῦ θυσάνου τῶν σκιαδίων των ἄχρι τοῦ ἄκρου τῶν κιτρίνων των ὑποδημάτων, τὰ πάντα συνετέλουν ὅπως τοῖς παράσχωσι τὴν οἰκτρὰν ἐκείνην τῶν ἡττημένων φυσιογνωμίαν, ἐν ᾗ ἡ ἠθικὴ ἀποθάρρυνσις καταμαρτυρεῖται ὑπὸ τῆς φυσικῆς κοπώσεως. Ὁ ὀπλαρχηγὸς θεώρησεν αὐτοὺς μετὰ μικροῦ θριαμβευτικοῦ μειδιάματος. Δὲν δυσηρεστεῖτο βλέπων τοὺς στρατιώτας τῆς Δημοκρατίας τα-

πεινούς, πελιδνούς, ρακενδύτους, ἐν μέσῳ τῶν καρλιστῶν καλῶς διαιτωμένων καὶ καλῶς ἐξωπλισμένων, ὄρεινῶν ἐκ Ναβάρρας καὶ Βασιίας, μελαγχρόων καὶ ξηρῶν ὡς ξυλοκεράτων . . .

— Viva dios, παιδιά μου, τοῖς εἶπεν ἀπλοῦ-
κῶς, ἡ Δημοκρατία πολὺ ἄσχημα τρέφει τοὺς
ὑπερασπιστάς της. Βλέπω ὅτι εἴσθε τόσοι ἰσ-
χνοὶ ὅσον οἱ λύκοι τῶν Πυρηναίων, ὅταν τὰ
βουνὰ εἶνε χιονοσκεπάστα καὶ ἔρχονται εἰς
τὴν πεδιάδα νὰ ὀσφρανθοῦν μυρωδιὰν κρέατος
ἔμπροσθεν εἰς τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν. . . Ἀλλὰ
πολὺ διαφορετικὰ τρέφονται οἱ στρατιῶται, οἱ
ὅποιοι ὑπηρετοῦν τὸν καλὸν ἀγῶνα. Θέλετε νὰ
δοκιμάσατε; Ῥίψατε αὐτὰ τὰ ἀχρεῖα κασκέτα
σας καὶ φορέσατε τὸν λευκὸν σκουφόν. . . Μὰ
τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα, πού ἔχουμεν σήμερα,
ὅσοι θὰ φωνάξουν «Ζήτω ὁ βασιλεὺς!» τοῖς
χαρίζω τὴν ζωὴν καὶ τοῖς δίδω νὰ φάγουν ὅ-
πως καὶ οἱ ἄλλοι μου στρατιῶται.

Πρὶν ἀποπερατώσῃ τὸν λόγον ὁ ἀγαθὸς πα-
τήρ, ὅλα τὰ σκιαδία ἐξεσφενδονήθησαν εἰς τὸν
ἀέρα καὶ αἱ κραυγαὶ «Ζήτω ὁ βασιλεὺς Κάρ-
λος! — Ζήτω ὁ ὀπλαρχηγός!» ἀντήχουν εἰς τὸ
ἄρος. Οἱ ταλαίπωροι! Ἐφοβοῦντο πολὺ τὸν
θάνατον ἦσαν δὲ τόσοι δελεαστικὰ τὰ πλη-
σίον αὐτῶν εὐωδιῶντα κρέατα, ὀπτόμενα ἐπὶ
τῆς ἐσχάρας, ἐν μέσῳ τῶν βράχων! Νομίζω
ὅτι οὐδέποτε ὁ μνηστήρ τοῦ ἰσπανικοῦ θρόνου
ἀνευφημήθη ἐνθουσιωδέστερον.

— Δόσατέ τοὺς γρήγορα νὰ φάγουν, εἶπεν ὁ
ἱερεὺς γελῶν. Ὅταν οἱ λύκοι φωνάζουν τόσοι
δυνατὰ, θὰ εἶπῃ ὅτι πεινοῦν τρομερὰ.

Οἱ καρβινοφόροι ἀπεμακρύνθησαν. Ἀλλ' εἰς
ἐξ αὐτῶν, ὁ πάντων νεώτατος, ἔμεινεν ὀρθὸς
ἐνώπιον τοῦ ἀρχηγοῦ, ἐν στάσει ὑπερηφάνῳ καὶ
ἀποφασιστικῇ, ἀποτελούσῃ ἀντίθεσιν πρὸς τὴν
ἐφηβικὴν αὐτοῦ μορφήν καὶ τὸν λεπτὸν χνοῦν,
τὸν μόλις χρωματισθέντα ἔτι, καλύπτοντα δὲ
τὰς παρεϊὰς αὐτοῦ ὡς διὰ χρυσοῦς κόνεως. Ὁ
μανδύας, λίαν μακρὸς καὶ εὐρὺς πρὸς τὸ ἀνά-
στημα αὐτοῦ, ἐσχημάτιζε πτυχὰς ἐπὶ τῶν νό-
των, ἐπὶ τῶν βραχιόνων, διὰ δὲ τῆς εὐρύτητός
του ἐσμίκρυνεν ἔτι αὐτὸν, τὸν καθίστα ἔτι
νεώτερον. Ἐνυπῆρχε πυρετὸς ἐντὸς τῶν μεγά-
λων ἐκείνων λαμπρῶν ὀφθαλμῶν, ὀφθαλμῶν Ἀ-
ραβος ἀναζωπυρομένου ὑπὸ ἰσπανικῆς φλόγος.
Καὶ ἡ ἔντονος ἐκείνη φλόξ ἄδυσήρεσται σφόδρα
τὸν ὀπλαρχηγόν.

— Τί θέλεις; τὸν ἠρώτησε.

— Τίποτε. . . Περιμένω ν' ἀποφασίσετε τί
θὰ μὲ κάμετε.

— Ὅ,τι καὶ τοὺς ἄλλους συντρόφους σου. Δὲν
εἶπα κανενὸς ὄνομα. Ἡ χάρις ἐδόθη εἰς ὅλους.

— Οἱ ἄλλοι εἶνε προδότες καὶ ἀνανδροί. . .
Ἐγὼ μόνος δὲν ἐφώναζα τίποτε.

Ὁ ἱερεὺς ἐφρικίασε καὶ ἠτένισεν αὐτὸν κατὰ
πρόσωπον.

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Τόνιο Βιδάλ.

— Πόθεν εἶσαι;

— Ἀπὸ τὴν Πουισέρδα.

— Πόσων ἐτῶν εἶσαι;

— Δέκα ἐπτὰ.

— Δὲν ἔχει λοιπὸν πλέον ἄνδρας ἡ Δημο-
κρατία καὶ κατήντησε νὰ στρατολογήῃ παιδά-
ρια;

— Δὲν μ' ἐστρατολόγησαν, σεβασμιώτατε. . .
Εἶμαι ἐθελοντής.

— Ἐεῦρεῖς, παληόπαιδο, ὅτι ἔχω πολλὰ
μέσα μὲ τὰ ὅποια εἰμφορῶ νὰ σὲ κάμω νὰ
φωνάξῃς. Ζήτω ὁ βασιλεὺς!

Ὁ νεανίσκος ἐποίησε ἐξαισίαν χειρονομίαν
ἐκφράζουσαν: Σὲ προκαλῶ νὰ τὸ κάμῃς ἂν
εἰμφορῇς!

— Πρατιμάς λοιπὸν ν' ἀποθάνῃς;

— Ἐκατοντάκις.

— Καλὰ. . . θ' ἀποθάνῃς.

Τότε ὁ ἐφημέριος ἔνευσε καὶ ὁ ἐπὶ τῶν θα-
νατώσεων οὐλαμὸς ἐλθὼν παρετάχθη περὶ τὸν
κατάδικον, ἀτάραχον μείναντα. Τὴν ἐξαισίαν
ἐκείνην γενναιότητα ἰδὼν ὁ ἀρχηγὸς κατελή-
φθη ὑπὸ ἐπιεικειᾶς.

— Δὲν ἔχεις τίποτε νὰ μοῦ ζητήσῃς πρὶν
ἀποθάνῃς; . . . θέλεις νὰ φάγῃς; θέλεις νὰ
πίῃς;

— Ὅχι! εἶπεν ὁ νεανίσκος· ἀλλ' εἶμαι κα-
λὸς καθολικὸς καὶ δὲν θέλω νὰ ἐμφανισθῶ ἐμ-
πρὸς εἰς τὸν Θεὸν χωρὶς νὰ ἔχω ἐξομολογηθῆ.

Ὁ ἱερεὺς ἐφόρει εἰσέτι τὸ ἄμφιον αὐτοῦ καὶ
τὸ ἐπιτραχήλιον: «Γονάτισε», τῷ εἶπε, καθήσας
ἐπὶ βράχου· ἀπομακρυνθέντων δὲ τῶν στρατιω-
τῶν, ὁ κατάδικος ἤρξατο ταπεινῆ τῇ φωνῇ ἐξο-
μολογούμενος.

Ἀλλ' αἴφνης ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐξομολογήσεως
τρομερὰ πυροβολήματα ἐκρήγνυνται κατὰ τὸ
στόμιον τῆς κλεισσορείας.

— Εἰς τὰ ὄπλα! κράυγάζουσιν οἱ σκοποί.

Ὁ ὀπλαρχηγὸς ἀναπηδᾷ, διατάσσει, διανέ-
μει τὰς θέσεις, διασκορπίζει τοὺς στρατιώτας
του. Καὶ αὐτὸς δ' ἐδράξατο πλάτυστόμου του-
φεκίου, χωρὶς νὰ προηθάσῃ νὰ ἐκδυθῆ τὸ ἄμ-
φιόν του, ὅτε στραφεὶς βλέπει τὸν νεανίαν γο-
νυπετῆ ἔτι.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ, σύ;

— Περιμένω νὰ μοῦ συγχωρήσατε τὰς ἀμαρ-
τίας μου.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ ἱερεὺς. . . σὲ εἶχα λη-
σμονήσει.

Σαβρῶς δ' ἐγείρει τὴν χεῖρα, εὐλογεῖ τὴν
κλίνουσαν νεκρὰν ἐκείνην κεφαλὴν· εἶτα, πρὶν
ἀπέλθῃ, ζητῶν περίξ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν
ἐπὶ τῶν θανατώσεων οὐλαμὸν, καὶ ἰδὼν ὅτι εἶχε
διασπαρῆ ἐν τῇ ἀτάξίᾳ τῆς ἐπιθέσεως, ἀπο-
μακρύνεται κατὰ ἐν βῆμα, σκοπεύει τὸν εὐλο-

γηθέντα καὶ συγχωρηθέντα ὑπ' αὐτοῦ καὶ κεραινοβολεῖ αὐτὸν ἐκ τοῦ συστάδην.

[Alphonse Daudet]

A. Π. Κ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Κυρία παρατηρεῖ μὲ λύπην τῆς ὅτι τὸ γάλα, τὸ ὅποτον τῇ φέρει καθ' ἑκάστην πρωΐαν ὁ γαλακτοπώλης περιέχει ἄφθονον ποσότητα ὕδατος καὶ παραπονεῖται διὰ τοῦτο.

— Τί γάλα εἶνε αὐτὸ ποῦ μοῦ φέρεις; αὐτὸ εἶνε ὅλο νερό...

— Τί νὰ κάμωμε, Κυρία; ἔξυρετε, μ' αὐταῖς ταῖς ζέσαις πίνουν τόσο πολὺ κ' ἡ καὶ μέναις ἢ ἀγελάδες!

Μεταξὺ δύο δικαστῶν ἐν ξενοδοχείῳ πλησίον τοῦ δικαστηρίου.

Ὁ πρῶτος. — Ἄς κάμωμε γρήγορα, γιατί 'ς τὴ μία πρέπει νὰ εἶμαι 'ς τὴ θέσι μου.

Ὁ ἄλλος. — Στάσου δὲ νὰ πάρωμε καὶ τὸν καφέ.

Ὁ πρῶτος. — Ἐγὼ δὲν πίνω ποτὲ, γιατί μ' ἐμποδίζει νὰ κοιμηθῶ!

Ὁ κ. Χ* θέλει νὰ φαίνεται σοφός, καὶ ἔχει τὴν μανίαν νὰ καυχᾶται ὅτι γνωρίζει κατὰ βάρθους πολλὰς ξένας γλώσσας.

Πρὸ ἡμερῶν εἰς φίλος του ἔρχεται πρὸς αὐτὸν ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ ἕνα Ἀγγλον, μετὰ τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ διαπραγματευθῇ ὑπόθεσιν τινα, καὶ παρακαλεῖ τὸν Χ* νὰ τοῦ κάμῃ τὸν διερμηνέα.

— Νὰ σοῦ πῶ, λέγει οὗτος ἀταράχως, ἐγὼ ἔξυρω νὰ ὁμιλήσω ἀγγλικά, ἀλλὰ δὲν τὰ καταλαβαίνω καθόλου.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ χαρὰ ἦν προξενούμεν εἰς τοὺς ἄλλους εὐφραίνει ἡμᾶς ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην χαράν.

Αἱ γυναῖκες ὁμοιάζουσι πρὸς τὰς ἰσπανικὰς οἰκίας, αἵτινες ἔχουσι πολλὰς μὲν θύρας, ὀλίγα δὲ παράθυρα· πολὺ εὐκολώτερον εἶνε νὰ εἰσέλθῃ τις εἰς τὴν καρδίαν των ἢ νὰ ἰδῇ τὰ ἐν αὐτῇ συμβαίνοντα.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐν τῇ ἐστίᾳ τῶν αἰρέσεων Σικωτία ὑπάρχει θίασος τῶν ἀπαρτιζόντων τὴν λεγομένην «Ἐλευθέραν Ἐκκλησίαν», ὅστις ἐν τῇ προσφάτῳ ἐκθέσει του περὶ ἠθικότητος καὶ θρησκείας δι-

εβίβασε μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ πικρὰς ἐπιπλήξεις πρὸς τὴν Ἀνασσαν Βικτωρίαν. «Οἱ πιστοὶ ὑπῆκοοι ψέγουσι τὴν Α. Μ. διότι βεβηλοὶ τὴν ἁγίαν Κυριακὴν, τὸ νέον τοῦτο εὐλογημένον σάββατον, οὐ μόνον ἀντίτρεψα ἐνίοτε αὐτὴ, ἀλλὰ καὶ ἐπιτρέπουσα νὰ διερχῆται ἡ ἀτυμάμαξα ἀπὸ Ἀβερδὴν εἰς Βαλλατέρ ἵνα κομίσῃ τὰς νεωτάτας εἰδήσεις εἰς τὴν θερινὴν τῆς Ἀνάσσης ἔπαυλιν Βαλμοράλ. Ἐτερον παράπονον των εἶνε τόδε· κατὰ παλαιὸν ἔθιμον οἱ γείτονες χωρικοὶ προειδοποιούντο περὶ τῆς ὥρας, καθ' ἣν ἔμελλε νὰ παρελάσῃ ἡ βασιλικὴ ἀτυμάμαξα, ἀπκντες δὲ ἐπέβρεον ἵνα προσκυνήσωσιν. Ἀπὸ τίνος χρόνου ἡ ὥρα τηρεῖται μυστικὴ, αὐτοὶ δὲ καὶ αὐτομάτως προσερχόμενοι κωλύονται ὑπὸ χωροφυλάκων.»

Δύο σπουδαιότατα σχέδια προετάρησαν ὅπως συναφθῶσιν οἱ σιδηρόδρομοι τῆς νήσου Σικελίας καὶ τῆς ἰταλικῆς χερσονήσου· κατὰ τὸ πρῶτον μέλλει νὰ ὀρυχθῇ ὑποβρύχιος σιγίξ καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ πορθμοῦ τῆς Μεσσηνίας· κατὰ τὸ ἕτερον, θὰ ζεύξῃ τὸν πορθμὸν μακροτάτη γέφυρα μετὰ πέντε ὀπῶν, ἐξ ὧν θὰ ἔχωσιν εὖρος αἰ μὲν τρεῖς 1000 μέτρων, αἰ δὲ δύο ἄκραι 500. Οἱ στῦλοι θὰ εἶναι ἐκ γρανίτου.

Διεθνῆς συγκροτεῖται ἀγὼν ζατρικίου ἐν Βιέννῃ, οὐ μετέσχον οἱ διασημότατοι παῖται τῶν πεσσῶν. Εἰσὶ δ' οὗτοι κατ' ἐθνικότητα 2 Γάλλοι, 2 Ἀγγλοὶ, 4 Αὐστριακοί, 4 Γερμανοί, 3 Ἀμερικανοί, 1 Οὐγγρος, 1 Ρῶσος, καὶ 1 Πολωνός, ἐν ὧν 18 ἀντίπαλοι. Τὸ πρῶτον βραβεῖον ἀποτελεῖται ἐξ 8000 φρ. εἰς ἃ ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας θέλει προσθέσει ἐκ τοῦ ἰδίου ταμείου 2,000 φλωρίνια.

Τὰ πρὸς δυσμὰς τῆς Τασμανίας κείμενα παρθένα δάση περιλαμβάνουσι δένδρα πελώρια. Ὑλοτόμοι διηγοῦνται ὅτι εἶδον εὐκαλύπτους 200 ποδῶν ἐχούσας ὕψος ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ἄχρι τοῦ πρώτου κλάδου, ἐν ὧν δὲ 350 ποδῶν. Μέχρι τοῦ 1873 ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ ὄρους Οὐέλλιγκτων, 4 μίλια μακρὰν τοῦ Hobart-Town, ὑπῆρχεν εὐκαλύπτος, ἧς ἡ περιφέρεια ἦτο ὀγδοήκοντα ἐξ ποδῶν, τὸ δὲ ὕψος ὑπερτρι ακοσίων.

Ἐν τούτοις ἡ ἀυστραλιακὴ ἀποικία τῆς Βικτωρίας διατείνεται ὅτι ἔχει γιγάντεια δένδρα, καὶ μάλιστα τὸ ὕψιστον τῆς ὕψηλιου, ὅπερ εἶνε εὐκαλύπτος, εὐρισκομένη ἐν Fernshaw, ἐν τῷ διαμερίσματι τοῦ Dandeneng, ἔχουσα ὕψος 400 ποδῶν.